

Ἡ ΨΥΧΗ ΕΡΩΤΗΜΕΝΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΣΤΗ ΤΗΣ

Ῥοδῆ Τουκοιάτου Τάδου.

Πρόσχαρι κάμπαι, χλωρασιαίς, πρωτοφανήσιμ' ἄνθη,
π' ἄδολαις πάντοτ' εὐωδιαῖς στοὺς οὐρανοὺς σκορπάτε,
κρύσταλλα μυρισχάρита, ποὺ σταῖς τερπναῖς καὶ ἀδελ-
τρέχετε παιγνιδίζοντας μὲ σιγαλὴ μουμουρά,
λαλούμενα τῆς ἀνοιξίης, πουλιά, ποὺ πάντ' ἀγάπη
σ' ἓνα κλαδί, σ' ἄλλο κλαδί πετώντας κελαιδιᾶτε,
αὔραις δροσάταις καὶ γλυκιάς, αὔραις χαριτωμέναις,
ἔργα Ἐκκεῖνοῦ ποὺ τῆς καρδιάς μου κυβερνᾷ τὰ φύλλα,
εἶπέτε σεῖς τοῦ Πλάστη μου καὶ τ' ἀκριβοῦ μου Ἀφέντη,
πῶς ὅλα ὅλα ὁ πόθος του τὰ σωθικά μου ἀνάφτει.

Εἶπέτε του ποὺ ἡ φλόγα του, ἀπειρή, ἀγνή, καθάρια,
ὅλη βαθυὰ μὲ καταλεῖ, ὅλην ἀγαλὴ ἀγαλὴ,
πῶς ὅταν βγαίνει ὁ ἥλιος, ὅταν βυθᾷ στὸ κύμα,
μόνο τ' ἄγιο του τ' ὄνομα τὰ χεῖλη μου ἀνακράζου.
Γι' αὐτόν, μόνο μου ἀγάλλιασμα, λαλοῦ καὶ συλλυγοῦμαι,
γι' αὐτόν καὶ κλαῖω καὶ πονῶ καὶ γλυκισαναστεναζῶ,
καὶ τὸς ὁ πόθος τῆν ψυχὴ γλυκὰ μου συνεπαίρνει,
π' ἄλλη γλυκάδα εἶναι γιὰ μὲ μαρτύριο καὶ φαρμάκι.
Μ' αὐτόν μαζί, πάντα μαζί, ὁ ἐρωτευμένος νοῦς μου,
καὶ πάντ' αὐτόν καὶ ἀνιστορεῖ κ' αἰσθάνεται καὶ βλέπει.

Κι' ἄν, ὅπως πάντα, μ' ἀγαθὸ καὶ μὲ ἰλαρὸ τὸ βλέμμα
γροικᾷ, καὶ τῆς ἀγάπης μου δὲν δίνει καταφρόνιαν,
εἶπέτε πῶς στὸν πόθο του πίστῃ τὸν ἀναμένω,
ἐνῶ τὰ χιόνια καταλεῖ χειροποιῶς Ἀπριλίης.
Ξέρω ποὺ τούτη μου ἡ μονιά, κι' ἄμετρα κἀλλη ἂν εἶχε,
σ' αὐτόν, ποὺ τέτοιο κατοικᾷ λαμπρότατο λημέρι,
δὲν πρέπει ἄλλὰ τὸ σπλάγγος του τ' ἀπέραντο, ποὺ μέρος,
ὅσο κι ἂν εἶναι ταπεινὸ, ποτὲ δὲν ἀπαρνήθη.
Ἄχι, οὐδὲ τώρα θ' ἀρνήθη παρηγοριὰ καὶ σκέπη
σὲ τούτη τῇ βαρυόμορφῃ ψυχῇ μου, ποὺ ἐμαράθη,
ποὺ αὐτὸς ἐλύτρωσε ἀκριβὰ μὲ τ' ἄγιο του τὸ ἀμα.

Ἄ ποτε ποτε θέλ' ἰδῶ τὴν ποθητὴν ἡμέρα,
ποὺ ὀλόθαρη στὸ πλοῦσιο του παλάτι θὰ καθίσω,
νὰ τὰ θωρῶ, νὰ χαίρωμαι τὰ κἀλλη ποὺ ἀγαποῦσα,
κι ἄλλο ἢ περιχαρὴ καρδιά νὰ μὴν ἀποζητήσῃ!
Ὡ! ἂν ἐσεῖς, ἀγναῖς ψυχαίς, ἐβλέπατε τὸ φῶς μου,
εὐθὺς κἀθ' εὐτυχίᾳ τῆς γῆς θὰ θάμπωνεν ἐμπρὸς σας,
εὐθὺς γιὰ τὰ κἀλλη του, τῇ δόξᾳ, τῇ λαμπρόδα,
τὰ στήθη σας θὰ κἀίονταν, καὶ φλογερὰ τὰ χεῖλη,
χαρὰ, θὰ κράζαν, στῆ ζωὴ παρόμοια δὲν ἐστάθη.

Εἶναι τ' ἄγνὸ μου ἀγάλλιασμα, εἶν' ἡ ἀκριβὴ μου ἀγάπη.
Γάλα ἢ θωριὰ καὶ ροδαριαίς· σὲ μύριας ὀμορφάδαῖς
δὲν εἶναι τὴ ὠραιότερο στὸ ὑπέρολαμπρό του δῶμα.
Μ' ἄνθος βακίνθου στολιστὸ τὸ τρυφερὸ του χέρι,
ἢ κεφαλή του μάλαμα, τὰ στήθη ἐλεφαντένια.
Πότε κόβει τραντάφυλλο, πότε δροσάτο κρίνο
ὁ εὐγενικός μου ποθητὸς στὰ ὀμορφα περιθόλια
γελοῦν οἱ γλόαις, τὰ φυτὰ, καὶ ξεφυτρώνουν γιοῦλια
ὅπου τ' ἄγια του φέγγη αὐτὸς τὰ θεῖα γυρίζει,
μόνον γι' ἀγάπη κ' ἐρωτα καὶ γιὰ ταπεινοσύνη
βγάζει τὰ λόγια ἔτσι γλυκὰ, ποὺ δὲν αἰσθάνου ἄλλη,
οὐδὲ ἡμπορῶ νὰ φαντασθῶ γλυκύτερη εὐτυχία.

Τετράγωνο κι ἄσαλευτο τὸ οὐράνιο του λημέρι,
ποὺ κύμα καθαρῶτατο γύρω τὸ περιζώνει,
(ὅλο διαμάντι ἀτίμητο καὶ λαγαρὸ χρυσάφι!)
ἀστράφτει μέσα κ' ἔξωθε τῇ νύχτα, τὴν ἡμέρα.

Δώδεκα πύλαις λαμπυραῖς, πύλαις ἀχτινοβόλαις,
ἀνοιγοκλειοῦν τὸ ἔμπα του, καὶ ἄλλα τὸς ἀστέρια,
καθάρια, ὠραῖα, φωτεινὰ, δείχνουν τὰ σύνορά του.
Ἐκεῖ δὲν ἔζησαν ποτὲ πάθη φαρμακωμένα,
ἀλλ' ἄγιοι μόνον στοχαστοί, καὶ πόθοι ἀγνοὶ καὶ θεῖοι,
εἰρήνη, ἀγάπη καὶ χαρὰ, νίκη κ' αἰῶνια δόξα.

Σ' αὐτὴν τὴν τόσο ἀστραφτερῇ, τὴν ἄγια κατακίαι,
Τραγοῦδι, παρακάλεσε τὸν ἀγαθὸ μου Ἀφέντη,
ὅπως τώρα μὲ τ' ὄνειρο τὸν βλέπει ὁ λογισμὸς μου,
ἔτσι μὲ μὲρα ν' ἀξιοθῶ καὶ νὰ τὸν ἀντικρύσω.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ο ΚΟΥΤΟΖΑΦΙΡΗΣ

— Ἄλλος πάλι κι αὐτὸς ὁ Κουτοζαφίρης! Καὶ
δὲν εἶναι καὶ πολὺ καιρὸς ποὺ τόπαθε. Τοῦ μιλεῖς,
κι αὐτὸς σὲ κοιτᾷ μὲ μάτια θελὰ σὰ νὰ ὄνειρευε-
ται. Νὰ περιμένεις νὰ σοῦ πῆ, κι ὄχι σοῦ λέγει.
Καὶ νὰ δῆς ποὺ τόχει τὸ σόγι του. Κι ὁ πατέρας
του ἔτσι ζαλισμένος εἶταν πάντα· μὰ κείνος πάλι
εἶχε μέτρο καὶ νόμο· τοῦτος τ' ἔχασε καὶ πάγει.
Ὅσο γιὰ τὸ μοναχογιό του, τὸ μορφόπαιδο ἐκεῖνο,
— τί κρίμα! καὶ τί μεγάλο κακὸ γιὰ τὴ μάνα του!

— Λάθος ἔχεις, κάνω τοῦ φίλου ποὺ μοῦ τ' ἔλεγε
αὐτὰ τις προάλλες καθὼς περνοῦσε ἀπ' ἐξω σιγανὰ
σιγανὰ ὁ Κουτοζαφίρης, καὶ πήγαινε κατὰ τὸ σπίτι
του, μ' ἓνα ζεμπιλὶ στὸ χέρι. Ἐδῶ ἡ τρέλλα, ἂν
εἶναι τρέλλα, δὲν πέρασε ἀπὸ γονιὸ σὲ παιδί, μόν'
ἀπὸ τὸ παιδί στὸ γονιό. Ἦρθε καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὁ
δύστυχος τότες ποὺ τὸνοιωθε πῶς δὲν εἶτανε στὰ
σωστά του. Εἶναι λυπητερὴ ἱστορία, μὰ πρέπει νὰ
τὴν ἀκούσης, ἴσως καὶ σοῦ κάμη καλὸ, ποὺ ἀγαπᾷς
νὰ θυμῶνης καὶ σύ:

Εἶναι ὡς πέντε χρόνια ποὺ παντρεύτηκε ὁ Κου-
τοζαφίρης. Θυμᾶσαι τί ζωηρότητα ποὺ τὴν εἶχε
τὸν πρῶτο χρόνο. Τὸ κακὸ τοῦ ἤρθε ἀπάνω στὸ
δεύτερο τὸ χρόνο. Τότες εἶταν ποὺ μοῦ τὰ εἶπε.
Ἐκεῖνο τὸ μικρὸ εἶταν ἡ χαρὰ τους καὶ τῶνε δυω-
νῶν. Ἡ γυναῖκα του ἡ Βασιλίνα συνήθιζε πάντα
νὰ διακριμίζη τὰ στρωσιδία καὶ νὰ συγυρίζη τὴν κά-
μαρα τὸ πρωί, εἶδιε λοιπὸν τὸ μικρὸ στὸν πατέρα
κι αὐτὸς τὸ σήκωνε καὶ τὸ κατέβαζε στὸ μαγειριό,
πότε τραγοῦδώντας του, πότε γαδευόντάς το. Κα-
τάντησε νὰ εἶναι πιά κι αὐτὸ μιὰ δουλειὰ τοῦ σπι-
τιοῦ. Ἐκεῖ ὁ Ζαφίρης τὸ κἀθίζε πλάγι του, τὸ
τάγγιζε, τοῦ γλυκομιλοῦσε. Ἐνα πρωί ὁ Ζαφίρης
δὲν εἶτανε στὰ καλά του, καὶ γιὰ τὴν κακὴ του
τὴν τύχη μῆτε τὸ παιδί δὲν εἶτανε στὰ καλά του!
Ἐκλαίγε τὸ παιδί! Ἐκλαίγε, κι ὅσο γύρευε ὁ Ζα-
φίρης νὰ τὸ μερῶση καθὼς κατέβαινε, ἄλλο τόσο
τσόριζε τὸ μικρὸ. Δόντια ἔδραζε, πόνος εἶχε, νὰ
τὸ πῆ δὲν μποροῦσε, ἐκλαίγε. Μπαίνει στὸ μαγει-
ριό ὁ Ζαφίρης, τοῦ τοιμάζει τὸ φαγάκι του, τὸ
καλοπιάνει, τοῦ κάκου! Τὸ παιδί ἡσυχία δὲν εἶχε.
Τοῦ ἀνέβηκαν ποτὲ τοῦ Ζαφίρη. Ὅτι ἔκανε νὰ
πῆ κι αὐτὸς τὸν καφέ του, ἴσως καὶ τοῦ δῶση